

opusdei.org

Från Palmsöndagen till Påskdagen.

Biskop Javier Echevarriás
betraktelser om stilla veckan.

2009-04-11

PALMSÖNDAGEN – JESUS GÖR SITT INTÅG I JERUSALEM

Nu börjar den Stilla Veckan och vi vill påminna om Kristi triumfartade intåg i Jerusalem. Så här skriver aposteln Lukas: »När de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Olivberget skickade Jesus iväg två lärjungar och sade till dem: "Gå bort

till byn där framme, så hittar ni genast ett åsnesto som står bundet med ett föl bredvid sig. Ta dem och led hit dem. Om någon säger något skall ni svara: Herren behöver dem." De begav sig iväg och fann allt det som Herren hade sagt dem.»

Vilket ynkligt lastdjur vår Herre valde ut! Kanske vi som är så uppblåsta, skulle ha valt en eldig springare. Men Jesus låter sig inte ledas av enbart mänskliga hänsynstaganden utan av gudomliga bedömningsgrunder. »Detta hände», säger aposteln Matteus, »för att det som sagts genom profeten skulle uppfyllas: "Säg till dotter Sion: Se, din konung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna och på ett föl, ett lastdjurs föl."»

Jesus Kristus, som är Gud, nöjer sig med en åsna som tron. Vi, som är ingenting, visar oss ofta uppblåsta och malliga. Vi försöker dra

uppmärksamheten till oss, visa oss bättre, försöker få de andra att beundra oss och lovprisa oss. Den helige Josemaría Escrivá, som blev kanoniserad av Johannes Paulus II för två år sedan, var betagen i denna scen ur Evangeliet.

Han ansåg att han själv var en skabbig åsna, som inte var värd något. Men eftersom ödmjukhet är en sann dygd erkände han på samma gång att han hade fått många gåvor av Gud, särskilt uppdraget att öppna upp gudomliga vägar på jorden och att visa miljontals människor och kvinnor att de kunde bli helgade här på jorden genom att på bästa sätt utföra sitt yrkesarbete och de vanliga vardagliga plikterna.

Jesus gör sitt intåg i Jerusalem på en åsna. Vi måste dra ut konsekvensen ur denna scen. Varje kristen människa kan och bör förvandla sig till en tron för Jesus Kristus. Här

kommer några ord av den helige Josemaría som passar som handen i handsken. »Om Jesus för att regera i min själ, i din själ, skulle ställa upp förutsättningen att kunna räkna med en perfekt plats i oss, skulle vi med fog kunna förtvivla». Däremot tillägger han, »Jesus nöjer sig med ett stackars djur som tron. (...).Det finns hundratals djur som är vackrare, smidigare eller grymmare. Men Kristus valde åsnan för att träda fram som konung inför folket som hyllade Honom. För Jesus har inget behov av beräknande list, av kalla hjärtans grymhet eller av iögonfallande men ihålig skönhet. Vår Herre uppskattar ett ungt hjärtas glädje, enkel gång, oförställda röster, rena ögon och öron som lyssnar uppmärksamt till hans kärleksfulla ord. Så regerar han i själen.»

Låt honom ta över våra tankar, våra ord och handlingar! Låt oss framför allt göra oss av med vår egenkärlek

som är det största hindret för Kristi rike! Låt oss vara ödmjuka, och inte skryta med meriter som inte är våra egna. Kan ni tänka er hur löjligt det hade varit om åsnan hade tagit åt sig jublet och applåderna som folket riktade till Herren?

När Johannes Paulus II kommenterade denna scen ur evangeliet påminde han om att Jesus inte förstod sin tillvaro här på jorden som ett sökande efter makt, som längtan efter framgång eller en vilja att härska över andra. Tvärtom avstod han från det som kunde ha varit hans privilegier såsom Guds like, han antog tjänarens gestalt och gjorde sig till människornas like. Han lydde det som Fadern ville med honom ända tills döden på Korset (predikan 8/4 2001).

Människornas entusiasm brukar inte vara så länge. Några dagar därefter skrek de som hade hyllat hans

ankomst istället på hans död. Och vi – låter vi oss dras med av en tillfällig hänryckning? Om vi i de här dagarna märker det gudomliga vingslaget av Guds nåd när Gud går förbi oss, låt det då röra vid våra själar. Låt oss bre ut på marken, mer än palmblad och olivkvistar, våra egna hjärtan. Låt oss bli ödmjuka och göra bot. Låt oss försöka förstå vår nästa. Det är den hyllningen som Jesus väntar sig av oss.

Den Stilla Veckan ger oss möjligheten att på nytt uppleva de grundläggande ögonblicken i vår frälsning. Men låt oss inte glömma, som den helige Josemaría skriver, att »om vi vill följa Kristus i hans härlighet, i slutet av Stilla veckan, måste vi först tränga in i hans brännoffer och känna oss helt förenade med Honom då han dör på Kalvarieberget.» Låt oss därför vandra hand i hand med Maria, det finns inget bättre sätt än det. Låt henne för oss ta emot den nåd som i

dessas dagar lämnar ett djupt spår i våra själar. Låt detta för var och en av oss bli till ett tillfälle att fördjupa vår kärlek till Gud så att vi sedan kan visa den för våra medmänniskor.

* * *

MÅNDAGEN I STILLA VECKAN – JESUS I BETANIA

Igår påminde vi oss Kristi triumfartade intåg i Jerusalem. Lärjungarna och den stora folkhopen hyllade honom som Messias och Konung i Israel. På slutet av denna dag återvände han trött till Betania, en by belägen lite utanför huvudstaden. Det var här han brukade bo över under sina besök i Jerusalem.

Där hade vänner till honom alltid möjlighet att bereda husrum åt honom och hans lärjungar. Lasaros, som Jesus uppväckte från de döda, är familjens överhuvud, de andra

medlemmarna är Lasaros systrar Marta och Maria. De väntar alltid längtansfulla på Herrens besök och ser fram emot att kunna ta hand om honom och erbjuda honom sin gästfrihet.

Under sina sista dagar på jorden tillbringade Jesus många timmar i Jerusalem i ständig förkunnelse av sin lära. På natten hämtar han krafter hos sina vänner. Och det är i Betania som den händelse äger rum som evangeliet för dagens mässa återger.

Sex dagar före påsken – berättar aposteln Johannes – kom Jesus till Betania, där Lasaros bodde, han som Jesus hade uppväckt från de döda. Man ordnade där en måltid för honom; Marta passade upp och Lasaros var en av dem som låg till bords med honom. Maria tog då en hel flaska dyrbar äkta nardusbalsam och smorde Jesu fötter och torkade

*dem sedan med sitt hår och huset
fylldes av doften från denna balsam.*

Vi ser genast denna kvinnas stora frikostighet. Hon önskar att tacka Herren för att han gav hennes bror livet åter och för så många andra välgärningar och ser inte till kostnaden. Judas som också var närvarande vid måltiden räknar ut hur mycket balsamen hade kostat.

Men istället för att berömma Marias vackra gest börjar han muttra: *Varför sålde man inte oljan för trehundra denarer och gav till de fattiga?* Men som aposteln Johannes noterar, det var inte för att han brydde sig om de fattiga utan för att han hade hand om kassan och önskade ta ur den för eget bruk.

»Men Jesus bedömer saken annorlunda. Utan att försumma kärleksplikten mot de behövande, som lärjungarna alltid måste ta sig an – "de fattiga har ni alltid hos er" –

är Jesus inriktad på sin omedelbart förestående död och begravning och han ser i smörjelsen han mottagit ett föregripande av den hedersbevisning som även efter döden tillkommer hans kropp, på grund av dess oupplösliga förbundenhet med hans persons mysterium» (**Eukaristin och Kyrkan, 47**).

Människokärleken måste för att verkligen vara något gott disciplineras, hållas inom en viss ordning. Och det är Gud som bör vara vår främsta prioritet. Du skall älska Herren din Gud med hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela ditt förstånd. Detta är det största och första budet. Sedan kommer ett av samma slag: Du skall älska din nästa som dig själv.

På dessa två bud beror sedan hela Lagen och profeterna. Därför misstär de sig som tar som ursäkt önskan att lindra människans materiella nöd

och därför bortser från det som kyrkan och Guds tjänare behöver. Den helige Josemaría Escrivá skriver: »Den kvinna som i Simon den spetälskes hus i Betania smorde Mästarens huvud med dyrbar nardusbalsam påminner oss om vår plikt att vara frikostiga i Herrens tjänst.

– All prakt, härlighet och skönhet förefaller mig otillräcklig.

– Och riktade mot dem som kritiserar rikedomen i heliga kärl, skrudar och altarskåp hör man Jesu berömmande ord: Opus enim bonum operata est in me – Hon har gjort en god gärning mot mig.»

Hur många människor uppträder inte som Judas! De ser det goda som andra gör men vill inte erkänna det. De anstränger sig att bakom dessa goda gärningar leta efter onda avsikter, de kritiserar, muttrar, och är kvicka att döma. De reducerar

människokärleken till att blott och bart gälla det materiella – till att ge några allmosor till den behövande, kanske för att döva det egna samvetet och glömmet att – som den helige Josemaría också skriver – »den kristna kärleken till nästan består inte bara i bistånd till ekonomiskt behövande. Framför allt försöker den respektera och förstå varje individ som sådan i dess inneboende värdighet som människa och Skaparens barn».

Jungfru Maria överlämnade sig helt åt Herren och brydde sig på samma gång alltid om människorna. Vi ber henne att idag medla för oss, så att kärleken till Gud och kärleken till nästan i oss förenas och blir till en enda sak, liksom de två sidorna på ett och samma mynt.

* * *

**TISDAG I STILLA VECKAN: HUR
SER VÅR TRO UT?**

Evangelietexten av idag slutar med att tala om att apostlarna kommer att lämna Kristus ensam under Hans lidandes väg. Till Simon Petrus, som full av förmäthenhet säger: *"Jag är beredd att gå i döden för dig"* svarar Herren: *"Jag säger dig, Petrus: tuppen skall inte gala i natt förrän du tre gånger har förnekat att du känner mig."*

Några få dagar senare uppfylldes denna förutsägelse. Men några timmar tidigare hade Mästaren givit dem en tydlig antydning, som för att förbereda dem för de mörka timmar som skulle komma.

Det var dagen efter det triumferande intåget i Jerusalem. Jesus och apostlarna hade mycket tidigt begivit sig ut från Betania och i farten kanske de inte ens tog med sig ett mellanmål. Aposteln Markus berättar så här: *"När de gick från Betania nästa dag, blev Jesus hungrig."*

Då fick han på långt håll syn på ett fikonsträd med gröna blad och gick dit för att se efter om det fanns något på det. Men när han kom fram hittade han ingenting annat än blad; det var inte rätta tiden för fikon. Då sade han till trädet: 'Aldrig någonsin skall någon äta frukt från dig!' Och lärljungarna hörde det."

I skymningen återvände de till byn. Det var sent och de lade antagligen inte märke till trädet som hade förbannats. Men följande dag, på tisdagen, då de på nytt återvände till Jerusalem, betraktade de alla trädet som innan hade varit grönskande, hur det nu visade upp nakna och torra grenar. Petrus kom ihåg vad som hänt och sade till Jesus: "Rabbi, ser du, fikonsträdet som du förbannade har vissnat!" Jesus sade till dem: 'Ni skall tro på Gud. Sannerligen, om någon säger till berget här: Upp och kasta dig i havet! Och inte tvivlar i sitt

hjärta utan tror att det skall gå som han säger, då blir det så."

Under sitt offentliga liv, när han skulle utföra ett underverk, bad Jesus om en enda sak: tro. Han hade frågat två blinda män som bönföll honom om att bli botade: "*Tror ni att jag kan göra detta? – Ja, Herre, svarade de. Då rörde han vid deras ögon och sade: Må det bli som ni tror. Och de öppnade ögonen och såg.*" Och Evangelierna berättar att på vissa platser gjorde han inga under för människorna där saknade tro.

Också vi måste fråga oss: Hur ser vår tro ut? Litar vi helt och fullt på Gud? Ber vi i bönen om det vi behöver, övertygade om att vi kommer att få det om det är för vårt bästa? Framhärdar vi i våra böner, utan att låta oss nedslås om vi inte genast får det begärda?

Den helige Josemaría Escrivá kommenterade ovanstående scen ur

Evangeliet så här: "Jesus närmar sig fikonsträdet närmar sig dig och mig. Jesus, som hungrar och törstar efter själar. Från korset ropade Han: Sitio! Jag törstar! (Joh. 19:28). Ja, han törstar efter oss, efter vår kärlek, våra själar och alla själar som vi måste föra till Honom, genom Korsets väg, som är vägen till odödlighet och till den himmelska äran."

Han gick fram till fikonsträdet men hittade ingenting annat på det än blad" (Matt. 21:19). Detta är bedrövligt. Är det på samma sätt i våra liv? Är det så att vi tyvärr saknar tro, ödmjukhet, att vi varken gör uppoffringar eller utför goda verk? Lärjungarna förundrades över underverket, men lärde inte av det. Några dagar senare förnekade de sin Herre. Tron måste omfatta hela livet. Den helige Josemaría fortsätter: "Jesus Kristus ställer detta villkor, att vi lever av tron, ty efteråt kommer vi

att kunna förflytta berg. Och det finns så mycket att förflytta ... i världen och först och främst i våra hjärtan! Så många hinder för nåden! Vi behöver alltså tron, tron som yttrar sig i goda verk, i uppoffringar, en tro i ödmjukhet."

Maria gjorde med sin tro Återlösningens verk möjligt. Johannes Paulus II säger att "*i centrum av detta mysterium, i centrum av denna underbara tro, finner vi Maria, Frälsarens höga Moder (Redemptoris Mater, 51).* Hon ledsagar alltid människorna på de stigar som för till det eviga livet. Påven skriver: Kyrkan betraktar Maria som är så djupt förankrad i mänsklighetens historia, i människans eviga kallelse enligt den plan som Gud för evigt har gjort upp för henne. Kyrkan ser hur hon är moderligt närvarande och deltar i de många och komplicerade problem som idag vidlåter individernas,

familjernas och nationernas liv,
Kyrkan ser hur Maria hjälper guds
folk i den oupphörliga kampen
mellan gott och ont, ser till att de
"inte faller" och att – om de faller –
"de på nytt reser sig" (**Redemptoris
Mater**, 52).

Maria, vår Moder: Må genom Din
mäktiga förbön vår tro förökas, vårt
hopp styrkas och vår kärlek
upptändas.

* * *

ONSDAG I STILLA VECKAN: JUDAS FÖRRÅDER JESUS

Onsdagen i Stilla veckan påminns vi
om den olyckliga historien om en
som var Kristi apostel: Judas. Så här
berättar aposteln Matteus i sitt
evangelium: *Då gick en av de tolv,
han som hette Judas Iskariot, till
översteprästerna och sade: 'Vad vill ni
ge mig om jag utlämnar honom åt er?'
De räknade upp trettio silvermynt åt*

honom. Från det ögonblicket sökte han efter ett lämpligt tillfälle att utlämna honom.

Varför påminner Kyrkan om denna händelse? För att vi skall betänka att vi alla kan riskera att uppföra oss som Judas. För att vi må be Herren om att vi för vår del inte skall förråda Honom, inte fjärma oss från Honom, inte överge Honom. Inte bara på grund av de negativa konsekvenserna detta skulle kunna få för oss i våra personliga liv, som redan det vore mycket, utan för att vi skulle kunna dra med oss andra i fördärvet, andra som behöver den hjälp som de får genom att följa vårt goda exempel, vår uppmuntran, vår vänskap.

På några platser i Amerika ser man på bilderna av den korsfäste Jesus ett djupt sår på Herrens vänstra kind. Man säger att detta är en återgivning av Judas kyss. Så stor är smärtan som

våra synder förorsakar Jesus! Låt oss säga till Honom att vi önskar vara Honom trofasta, att vi inte vill sälja Honom – som Judas gjorde – för 30 silverpenningar, för en struntsumma, för det är det som alla våra synder är: övermod, avundsjuka, orenhet, hat, förtrytelse ... När en frestelse hotar att kasta oss till marken, låt oss då tänka på om det är värt att byta ut lyckan i att vara Guds barn – för det är det vi är – mot en flyktig förlustelse som är över med detsamma och som lämnar efter sig den dåliga eftersmaken av att ha lidit ett nederlag och att ha varit trolös.

Vi måste tänka på att det vi gör är av betydelse för Kyrkan och hela mänskligheten. Är det inte fantastiskt att tänka att det som var och en av oss gör, är av betydelse för hela världen? På den plats där vi befinner oss, då vi gör vårt arbete väl, tar hand om vår familj, tjänar

våra vänner, kan vi hjälpa så många människor att bli lyckliga. Som den helige Josemaría skriver, då vi uppfyller våra kristna plikter kommer vi att vara **som en sten som fallit i en sjö. Av ditt exempel och dina ord blir det som ringar på vattnet. Först en ring ... sedan ännu en ... och en till ...** Ända tills de når de avlägsnaste platser.

Vi skall be Herren om att inte mera förråda Honom, att genom Hans nåd jaga bort de frestelser som djävulen vill lura oss att ge efter för. Vi måste säga nej till dem, fast och beslutsamt, nej till allt som skiljer oss från Gud. På så sätt kommer denna olyckliga historia med Judas inte att upprepas i våra egna liv.

Och om vi känner oss svaga, låt oss då ta hjälp av Botens heliga sakrament. Där väntar oss Herren, som fadern i liknelsen om den förlorade sonen, för att omfamna oss

och erbjuda oss sin vänskap. Han går oss ständigt till mötes, även när vi har fallit djupt, mycket djupt. Låt oss inte tänka: Vad skall jag göra, jag som är en enda ömklighet? Guds barmhärtighet är större än alla våra tillkortakommanden! Vad ska jag göra om jag på grund av svaghet hela tiden faller? Guds allmakt är större, den hjälper oss att resa oss upp efter fallet!

Judas och Petrus synder var stora. Båda svek Mästaren: den ene genom att förneka honom tre gånger. Men – vilken skillnad i reaktionen hos den ene och den andre. Åt båda gav Herren floder av barmhärtighet. Petrus ångrade sig, grät över sin synd, bad om förlåtelse och bekräftades av Kristus i tro och i kärlek, med tiden kom han att ge sitt liv för vår Herre. Judas däremot förlitade sig inte på Kristi barmhärtighet. Ända fram till det sista ögonblicket stod dörrarna till

Guds förlåtelse öppna för honom
men han ville inte träda in genom
dem genom omvändelsen.

I sin första encyklika talar Johannes
Paulus II om *Kristi rättighet att vara
med var och en av oss i det viktigaste
ögonblicket i själens liv som är det
ögonblick då vi omvänder oss och ber
om förlåtelse (Redemptor hominis,*
20). Låt oss inte ta ifrån Gud Fader
glädjen i att omfamna oss och hälsa
oss välkomna! Låt oss inte bedröva
den Helige Ande som önskar återge
själarna det övernaturliga livet!

Låt oss be Jungfru Maria, de kristnas
hopp, att hon inte tillåter att vi blir
modfällda inför våra synder och fel,
som vi kanske gör gång på gång. Må
hon genom sin Son förmedla till oss
den nåd som omvändelsen skänker
oss, den verkningsfulla önskan att gå
i ödmjukhet och ånger till bikten,
som är den gudomliga
barmhärtighetens sakrament, och att

alltid börja om på nytt när detta är nödvändigt.

* * *

SKÄRTORSDAG: EUKARISTINS INSTIFTANDE

Liturgin för torsdagen i Stilla veckan är mycket innehållsrik. Det är den stora dagen för den Heliga Eukaristins instiftande, den himlasända gåvan till människorna samt dagen för instiftandet av prästämbetet, ännu en gudomlig gåva som tillförsäkrar oss den verkliga och sanna närvaron av Kalvariets offer i alla tider och på alla platser, och som gör det möjligt för oss att tillägna oss dess frukter.

Ögonblicket närmade sig när Jesus skulle ge sitt liv för människorna. Så stor var hans kärlek att han i sin oändliga vishet fann ett sätt att ge sig av och att på samma gång stanna kvar. Den helige Josemaría Escrivá

betraktade dem som är tvungna att lämna sina familjer och hem för att tjäna sitt uppehälle på annan ort, och kommenterade det genom att säga:

Den mänskliga kärleken kan sammanfattas i en symbol: De som tar farväl blir kvar som ett minne, kanske i form av ett fotografi ...

Men Jesus Kristus, fullkomlig Gud och fullkomlig människa, lämnar inte en symbol, utan en verklighet efter sig. Han stannar kvar själv.

Han går till sin fader, men stannar kvar hos oss människor. Under brödets och vinets gestalter finns han reellt närvarande, med sin kropp, sitt blod, sin själ och sin gudomlighet.

Hur motsvarar vi denna väldiga kärlek? Genom att i tro och andakt närvara vid den Heliga mässan, detta levande och aktuella minne av Kalvariets offret. Genom att förbereda oss mycket väl för att ta emot den heliga kommunionen, med

en mycket ren själ. Genom att ofta besöka Jesus som är dold i tabernaklet.

I den första läsningen påminns vi om vad Gud fastställde i Gamla Testamentet för att Israels folk inte skulle glömma vilka välgärningar de fått. Texten går ner i många detaljer: från skildrandet av hur påsklammet bör tillredas till att beskriva alla omständigheter man skulle tänka på i samband med åminnelsen av Herrens närvaro. Om man så noga förklarade hur man skulle uppföra sig för att konmemorera några händelser som bara utgjorde en bild av den befrielse från synden som vi får del av genom Jesus Kristus, hur borde vi då inte uppföra oss nu när vi verkligen har blivit återköpta från syndens slaveri och blivit förvandlade till Guds barn!

Detta är anledningen till att Kyrkan påbjuder stor noggrannhet i allt som

har samband med Eukaristin. När vi närvarar vid det Heliga Offret på söndagar och andra helgdagar, vet vi då verkligen att det är en gudomlig akt som vi deltar i? Kämpar vi emot förströddhet, särskilt under det upphöjda ögonblick då vår återlösningens verk förnyas? Hur förbereder vi oss för att ta emot Jesus i kommunionen?

Aposteln Paulus kommenterar att han förkunnar *det som han tagit emot*. Måtte vi alla vara trofasta vittnen, som talar om för vår omgivning vad vi fått av Kyrkan. Må vi uppfyllas av brinnande önskan att låta andra lära känna Kristus genom vårt uppförande, genom att ta del av det som vi tror på. På så sätt kan vårt exempel medverka till att de väl förberedda närmar sig den Heliga Kommunionen. Aposteln Johannes berättar att Jesus tvättade fötterna på lärljungarna inför den Sista Måltiden. Vi måste vara rena, till

kropp och själ, för att närma oss
Honom och ta emot Honom. Därför
har Han givit oss Botens sakrament.

Vi firar också minnet av
prästämbetets instiftande. Det är ett
bra tillfälle att be för påven, alla
biskoparna och prästerna, och för att
be om många kallelser världen över.
Vår bön blir mera verkningsfull om
vi fördjupar vårt umgänge med
denne vår Jesus, som har instiftat
eukaristin och prästämbetet. Vi
säger, i fullständig uppriktighet, det
som den helige Josemaría Escrivá
brukade upprepa: **Herre, giv i mitt
hjärta den kärlek med vilken du
vill att jag älskar Dig.**

I dagens text uppträder inte Jungfru
Maria i fysisk person, fastän hon
befann sig i Jerusalem under dessa
dagar. Vi finner henne i morgon vid
Korsets fot. Men redan idag, med sin
diskreta och tysta närvaro, finns hon
i närheten av sin son, i djup

gemensam bön, i offervilighet och överlåtelse. Johannes Paulus II påtalar att hon efter Herrens uppfärd till Himmelen kommer hon att träget närvara vid de första kristnas eukaristiska firanden. Och påven tillägger: *Denna kropp som hade överlåtits som offer och som är närvarande i de sakramentala tecknen, var samma kropp som hade bott i hennes sköte! Att ta emot eukaristin borde för Maria betyda att hon på nytt tog emot i sitt sköte det hjärta som hade klappat i takt med hennes (Kyrkan och eukaristin, 56).*

Även nu ledsagar Jungfru Maria Kristus i alla tabernakel på jorden. Vi ber henne att hon må lära oss att bli eukaristiska själar, män och kvinnor som har en säker tro och stark fromhet, som anstränger sig att inte lämna Jesus ensam. Må vi lära oss att tillbe honom, be honom om förlåtelse, tacka honom för hans nådegåvor och göra honom sällskap.

LÅNGFREDAGEN: KRISTUS PÅ KORSET

I dag vill vi ledsaga Jesus på korset. Jag påminner mig några ord som **den helige Josemaría Escrivá** yttrade en långfredag. Han uppmanade oss personligen återuppleva Jesu lidandes timmar: alltifrån Jesu dödsångest på Olivberget ända till gisslandet, kröningen med törnekronan och döden på korset. *Guds allmakt är bunden av människohand – sade denne helige präst – och folkhopen för Jesus hit och dit, skymfar honom och knuffar honom.*

Var och en av oss måste se sig själv mitt i den folkhopen. För det var våra synder som var orsaken till den ofantliga smärta som drabbar Herren både till Hans kropp och själ. Ja, var och en av oss bär Kristus, utsatt för spott och spe, på ett eller

annat sätt. Det är vi med våra synder som med hög röst ropar att han ska dödas. Och Han, fullkomlig Gud och fullkomlig människa, låter oss göra det. Profeten Jesaja hade förutsett det: *Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och inte öppnade sin mun, lik ett lamm som förs bort att slaktas, och lik ett får som är tyst inför dem som klipper det.*

Det är riktigt att vi känner ansvaret för våra synder. Det är logiskt att vi är mycket tacksamma mot Jesus. Det är naturligt att vi söker försoning, för även när vi vänder oss ifrån honom, svarar han genom att skänka oss sin fulla kärlek. Nu när vi befinner oss i Stilla veckan, ser vi Herren på ännu närmre håll, ännu mera lik sina bröder människorna... Låt oss begrunda några ord av **Johannes Paulus II**: *Den som tror på Jesus bär korset i triumf, som det otvivelaktiga beviset på att Gud är kärleken... Men vi kan aldrig bli färdiga med vår tro*

*på Kristus en gång för alla.
Påskmysteriet, som vi återupplever
under dagarna i Stilla veckan, är
alltid aktuellt. Vi som lever idag är
Herrens samtida och, liksom
folkhopen i Jerusalem, liksom
lärlingarna och kvinnorna, är vi
kallade att bestämma oss för om vi är
med Honom eller om vi gömmer oss
undan, eller om vi helt enkelt är
åskådare till Hans död (Predikan den
24 mars 2002).*

Vilken är vår reaktion? Låt oss
betrakta den bespottade Jesus, den
misshandlade, gisslade, uttröttade
Jesus full av sår. Vart och ett av dessa
sår är som en mun som säger till oss:
Gör mig inte illa! Behandla mig lite
bättre: Bär vittnesbörd om min
kärlek genom ditt rena liv, genom
din omsorg om din nästa, genom din
glädjefyllda uppoffring. Var inte rädd
för att lida. Medan vi vandrar här
nere på jorden är smärtan vår
följeslagare på vägen, priset med

vilket vi betalar det eviga livets skatt.
Låt oss be Jesus under Stilla veckan
att Han i vår själ uppväcker
medvetandet om att vi är sanna
kristna, för vi lever ansikte mot
ansikte med Gud och genom Gud
med alla människor.

Låt inte Herren ensam bära Korset.
Låt oss med glädje utföra de dagliga
små uppoffringarna, låt oss alltid
vara beredda att lyssna på, le mot,
förstå, förlåta och hjälpa den som
behöver. På så sätt hjälper vi Kristus.

Låt oss utnyttja gåvan att kunna
älska som Gud har givit oss, till att
göra det goda och stå emot det onda,
Men utan att för den skull bli
sentimentala. Låt oss uppriktigt säga:
Herre, inte mera, inte mera! Låt oss
be att vi själva och alla på jorden
upptäcker hur nödvändigt det är att
hata dödssynden och avsky den
avsiktliga synden som har orsakat
Gud stora lidanden!

Hur stor är inte Korsets makt! När Kristus är föremål för smälek och hån från alla, när han hänger på korset utan att vilja rycka sig loss från dessa spikar, när ingen vill betala en styver för hans liv, då upptäcker den gode rövaren – en av oss – den lidande Kristi kärlek och ber om förlåtelse. " *Idag kommer du att vara med mig i Paradiset.* " Vilken styrka har inte lidandet när det uthärdas vid vår Herres sida. Det har förmågan att ur de mest smärtfyllda situationer dra fram tillfällen till ära och glädjefyllt liv. Denne man som vänder sig till Kristus som är i dödsångest, får förlåtelse för sina synder och finner den eviga lyckan.

Vi måste göra likaledes. Om vi förlorar rädslan för Korset, om vi förenar oss med Kristus på Korset, kommer vi att få hans nåd, hans kraft och hans viljestyrka och det kommer att fylla oss med frid. Vid

foten av Korset skall vi upptäcka
Maria, trofast Jungfru.

Låt oss denna långfredag be henne
att ge oss av sin kärlek och sin styrka,
så också vi skall kunna följa Jesus. Vi
vänder oss till henne ´ med några ord
av den helige Josemaría Escrivá, som
har hjälpt miljontals människor: "

*Säg: Du min Moder - hon är din Moder
för att du av många skäl tillhör henne
- må din kärlek binda mig vid din Sons
Kors. Låt mig inte sakna tro, mod och
djärvhet för att uppfylla vår Jesus
vilja! "*

* * *

PÅSKAFTON, EN DAG FÖR TYSTNAD OCH OMVÄNDELSE

Idag är tystnadens dag i Kyrkan.
Kristus vilar i graven och Kyrkan
mediterar i beundran över det som
vår Herre har gjort för oss. Kyrkan är
tyst och lär av Mästaren när den
betraktar hans söndertrasade kropp.

Var och en av oss kan dela Kyrkans tystnad. Och när vi beaktar att det är vi som är medskyldiga till Jesu död, så anstränger vi oss att tysta ner våra lidelser, våra rebelliska handlingar, allt det som fjärmar oss från Gud. Men utan att för den skull vara enbart passiva: Det är en nåd som Gud förlänar oss när vi ber honom om den inför hans sons döda kropp, när vi anstränger oss att ta bort från våra liv allt det som för oss bort från Honom.

Påskafton är inte en sorglig dag. Herren har besegrat det onda och synden, och inom bara några timmar kommer han även att ha besegrat döden med sin ärorika uppståndelse. Han har försonat oss med sin himmelske Fader: Vi har blivit Guds barn! Vi måste tacka honom för att han gjort oss förvissade om att kunna övervinna alla slags hinder, bara vi håller oss nära Jesus genom

bön och mottagandet av sakramenten.

Världen hungrar efter Gud, fastän den ofta inte är medveten om det. Människorna önskar att någon skall tala med dem om denna underbara verklighet – mötet med Herren – och till det finns ju vi kristna. Låt oss bli lika modiga som dessa två män – Nikodemus och Josef från Arimataia – som under Jesu liv visade mänsklig respekt, men som i det avgörande ögonblicket vågar be Pilatus om Jesu död kropp för att begrava den. Eller låt oss bli som de heliga kvinnorna, som då Kristus redan är en död kropp, köper väldoftande kryddor och skyndar för att smörja honom, utan att bli rädda för soldaterna som bevakar graven.

Då alla överger Jesus, när alla anser sig ha rätt att skymfa honom, skratta åt honom och håna honom, säger dessa båda män: "Ge oss denna

kropp, som tillhör oss." Hur försiktigt skulle de inte ta ner honom från korset och betrakta hans sår! Låt oss be om förlåtelse och säga med **den helige Josemaría Escrivás** ord:

Tillsammans med dem skall jag gå fram till foten av korset, brinnande av kärlek kommer jag att trycka mig mot Kristi kalla döda kropp... Jag kommer att dra spikarna ur hans händer och fötter med akter av gottgörelse och med uppoffringar. Jag kommer att linda in hans kropp i mitt rena liv som i en ny svepduk och begrava den i mitt hjärta som i en levande klippa, ur vilken ingen kommer att kunna slita ut den. Och där, Herre, kan du vila!

Vi kan förstå att de lade den döda kroppen av sonen i Marias armar, innan de begravde honom. Maria var den enda varelse som kunde säga till honom att hon fullständigt förstod hans kärlek till människorna, för hon hade inte skuld i hans smärta. Den rena Jungfrun talar för oss, men talar

för att få oss att reagera, för att vi skall dela hennes smärta, som blev till ett med Kristi smärta.

Låt detta bli en anledning för oss till omvändelse och apostolat, till att identifiera oss mera med Kristus, till att vara helt hängivna åt själarna. Låt oss be Herren att han till oss överför den frälsningsbringande verkan av hans lidande och död. Låt oss betrakta vad vi har omkring oss. Människorna som omger oss hoppas på att de kristna skall avslöja för dem den underbara hemligheten med deras möte med Gud. Därför måste denna Påskvecka – och efter det alla våra dagar – för oss bli en påminnelse om att förbättra vårt andliga liv, att säga till Herren att han helt och hållet skall komma in i våra liv. Vi måste delge många personer vetskapen om det Nya Livet som Jesus har skaffat oss genom sitt frälsningsverk.

Låt oss också vända oss till Jungfru Maria: Ensamhetens Jungfru, Guds Moder och vår Moder, hjälp oss att förstå detta som **den helige**

Josemaría skriver: *att vi måste göra Kristi liv och död till vårt liv. Vi måste dö genom uppoffringar och botgöring, så att Kristus kan leva i oss genom Kärleken. Och därefter följa i Jesu fotspår, ivriga att medåterlösa alla själar. Att ge sitt liv för andra. Det är bara så man lever Jesu Kristi liv och blir till ett med Honom.*

* * *

PÅSKDAGEN: JESUS HAR

ÖVERVUNNIT DÖDEN När sabbaten var över, köpte Maria från Magdala och Maria, Jakobs mor, och Salome välluktande kryddor för att gå och smörja honom. Tidigt på morgonen efter sabbaten kom de till graven när solen gick upp. Så börjar den helige Markus' berättelse om det som hände

för 2000 år sedan i gryningen den första kristna Påsken.

Jesus hade blivit begravd. I människornas ögon hade hans liv och hans budskap slutat med det mest kompletta misslyckande. Hans lärjungar, förvirrade och skrämda, hade skingrats. Samma kvinnor som skyndar till för att utföra en from handling, frågar sig och varandra: *Vem skall rulla undan stenen från graven åt oss?* **Emellertid**, påpekar den helige Josemaría, **fortsätter de framåt mot graven... Du och jag, hur tvekar vi inte? Äger vi denna heliga beslutsamhet eller måste vi erkänna att vi skäms när vi ser dessa kvinnors beslutsamhet, oräddhet och djärvhet?** Att uppfylla Guds vilja, att vara Kristi lag trogna, att leva vår tro på ett konsekvent sätt, detta kan ibland tyckas som en svår sak. Det kommer hinder i vägen som tycks oss oöverstigliga. Men de är det inte. Gud segrar alltid.

Jesus av Nasarets historia slutar inte med hans skändliga död på korset. Sista ordet har den ärofulla Uppståndelsen. Och vi kristna har i dopet dött och återuppstått med Kristus, dött ifrån synden och lever för Gud. Vi säger med den Helige Fadern Johannes Paulus II: "Oh, Kristus, skulle vi ej tacka dig för den obeskrivliga gåvan som du ger oss denna natt! Mysteriet med din död och din uppståndelse finns i dopvattnet som tar emot den gamla och köttsliga människan och som renar henne genom samma gudomliga ungdom" (Predikan, 15 april 2001).

Idag utropar kyrkan: "Detta är Herrens dag, låt oss fröjdas och glädja oss i den!" Ett jubelskri som upprepas under 50 dagar, under hela påsktiden, som ett eko av den helige Paulus ord: *Då ni alltså har uppstått med Kristus, sök då det som är där ovan, där Kristus sitter på Guds högra*

sida. Tänk på det som finns där ovan, inte på det som finns på jorden, ty ni har ju dött och ert liv är dolt med Kristus hos Gud. (Kol,3:1-3)

Det är logiskt att tänka, och den kyrkliga traditionen anser att detta är fallet, att den uppståndne Jesus först och främst visar sig för sin Allraheligaste Moder. Det faktum att hon inte finns med bland de andra kvinnorna i de evangeliska berättelserna måste – så säger Johannes Paulus II – vara ett tecken på att hon redan hade mött Jesus. Och påven tillägger: "Detta antagande bekräftas även av att de första vittnena till uppståndelsen, eftersom Jesus ville ha det så, var kvinnorna, som trofast stannade kvar vid foten av korset och alltså var mest ståndaktiga i sin tro." Bara Maria hade helt och fullt bevarat sin tro under Jesu lidandes bittra timmar, därför är det naturligt att

Herren visar sig för henne i första hand.

Vi måste alltid, men framförallt under påsktiden, hålla oss nära Jungfrun och lära av henne. Hur ångestfullt hade hon inte väntat på Uppståndelsen! Hon visste att Jesus hade kommit för att frälsa världen och att han därför måste lida och dö, men hon visste också att han inte kunde underställas döden eftersom han är Livet.

Ett bra sätt att uppleva påsktiden är att vi anstränger oss att göra Jesu liv känt för vår nästa, och därigenom uppfylla det nya kärleksbudet som Herren gav oss kvällen före sitt lidande: *Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek.* Den uppståndne Kristus upprepar det för var och en av oss. Han säger till oss: Älska varandra uppriktigt, ansträng er att varje dag tjäna er nästa, var noga med de små

detaljerna för att försöka göra livet behagligt för dem som ni har omkring er i familjen.

Men låt os återvända till Jesu möte med sin Allraheligaste Moder. Hur lycklig måste inte Jungfrun ha varit när hon betraktade denne Allraheligaste Mänsklighet – kött av hennes kött och liv av hennes liv – helt och fullt förhärligad! Må vi be henne att hon lär oss att uppoffra oss för vår nästa utan att denne märker det, utan att ens vänta oss tack: att vi må hungra efter att vara obemärkta, för att sålunda få del av Guds liv och kunna föra det vidare till de andra. Idag hälsar vi henne med **Regina Caeli**, vilken hälsning passar bra nu under påsktiden.

Gläd dig, du himmelska Drottning, halleluja.

Ty den som du värdigades hysa i ditt sköte, halleluja,

*har uppstått enligt vad som
förutsades, halleluja.*

Be till Gud för oss, halleluja.

*Fröjdas och gläd dig, Jungfru Maria,
halleluja.*

*Ty Herren har sannerligen uppstått,
halleluja.*

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/fran-palmsondagen-till-
paskdagen/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/fran-palmsondagen-till-paskdagen/) (2025-08-13)